

РЕШЕНИЕ

№ 3682

гр. София, 08.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2506** по описа за **2020** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 06. 01. 2020 г. по НАХД № 3093 / 2019 г., Софийски районен съд, НО - 104 състав, е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-005534 / 24. 01. 2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда – С.”, с което на [фирма], в качеството му на работодател, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, му е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от [фирма], [населено място], в която се моли решението да бъде отменено като постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Поддържа, че не е извършено посоченото нарушение, както и че районния съд не е обсъдил всички представени доказателства. Претендира маловажност на нарушението. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществото на спора, с което да бъде отменено издаденото Наказателно постановление или евентуално да бъде намалена санкцията до предвидения в закона минимум.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Винарска, К. и И., писмените доказателства, представени с наказателното постановление, както и представените от жалбоподателя документи. Пред настоящата инстанция не са ангажирани писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

От събраните пред районния съд доказателства по безспорен начин се установяват следните факти:

На 10. 12. 2018 г. е извършена последваща проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С., за спазване на трудовото законодателство, при която е установено, че [фирма], [населено място], в качеството му на работодател, не е изпълнил даденото на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, с протокол за извършена проверка от 29. 08 2018 г. предписание под № 10, да изплати парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на Д. Е. И. (на някои места в протокола посочен като Й.). Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 28. 09. 2018 г.

На 18. 12. 2018 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение на [фирма], [населено място], в качеството му на работодател, като нарушението било квалифицирано като такова на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на същата дата на нарушителя, след което е издадено и обжалваното наказателно постановление.

При тези факти Софийски районен съд е приел, че е извършено твърдяното административно нарушение, което е формално, на просто извършване и е потвърдил издаденото наказателно постановление.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя изложените от районния съд правни изводи.

В тази връзка са неоснователни доводите в касационната жалба, че СРС не се е произнесъл по всички наведени доводи при оспорване на издаденото НП. Напротив от страна на СРС е извършен анализ на събраните по делото доказателства и въз основа на тях се е произнесъл по наведените от страната доводи за незаконосъобразност на издаденото НП, както и служебно е преценил съответствието му с материалния закон и спазването на процесуалните правила по издаването му.

Касационната инстанция намира, така изложените от СРС мотиви за правилни и законосъобразни.

Неоснователни са доводите, че районния съд не е обсъдил всички доказателства в тяхната съвкупност и по-специално тези представени от жалбоподателя, които доказвали, че е бил в обективна невъзможност да изпълни дадените указания.

Действително, от страна на жалбоподателя е представено писмо до Д. И., с което се кани същия да се яви за уреждането на трудовото правоотношение и обратна

разписка за връчването му лично на лицето на 27. 06. 2018 г. В този смисъл са и показанията на свидетеля К. – пълномощник на управителя на дружеството жалбоподател, че лицето е търсено, но не е намерено.

Видно обаче от показанията на свидетеля И., същия отрича, да му е връчвана такава покана и освен това дружеството не му е заплатило нито заплатата, нито обезщетение за неползван отпуск.

В тази връзка следва да се отбележи, че тази покана, дори и да изпратена на лицето, не доказва, че същата касае уреждането на финансовите взаимоотношения, тъй като видно от протокола за проверка, трудовото правоотношение на Д. И., е прекратено именно на 27. 06. 2018 г., поради което тази покана със същата дата на връчване, очевидно не се отнася за изплащане на обезщетенията.

Също така, следва да се отбележи, че на управителя на дружеството е връчена изрична призовка да представи всички доказателства за изпълнение на дадените предписания, като такива доказателства не са представени и всъщност въобще не се твърди, че са правени опити да се изплати дължимото обезщетение.

Освен това, дори и да не е знаел адреса на лицето, работодателят е имал възможността, уредена в чл. 97, ал. 1 от ЗЗД, да вложи парите по сметка на лицето.

С изтичане срока за изпълнение на дадените предписания, възниква отговорността на техния адресат, поради което след тази дата нарушението е извършено. При това положение, районния съд правилно е констатирал, че не са представени доказателства за изплащане на обезщетението, а от друга страна няма и доказателства, че дадените предписания са били оспорени по реда на чл. 405 от КТ, поради което същите са влезли в сила и са задължителни за изпълнение.

В същото време, е безспорно че дължимото обезщетение за неизползван отпуск не е изплатено въпреки дадените предписания, като това е установено на базата на ведомостите на самото дружество, като в тази връзка са неоснователни доводите, че не било посочено въз основа на какви доказателства е установено нарушението.

В тази връзка, правилно от страна на районния съд е прието, че установеното нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Нарушението на посочените разпоредби, е формално и закона не отчита вредоносния резултат, поради което неизпълнението на дадените предписания, е въздигнато от законодателя в административно нарушение. Дадените в случая предписания касаят заплащане на дължимото възнаграждение на работниците и служителите, поради което не може да се приеме, че се касае за маловажен случай.

Съдът намира за неоснователни и доводите за намаляване размера на санкцията до предвидения в закона минимум от 1500 лв. Видно е, че определения размер от 3000 лв. е доста под средния, при положение, че закона предвижда максимален размер от 10 000 лв., а в същото време АНО е изложил подробни мотиви, които касационната инстанция споделя, че се касае за четири неизпълнени предписания, което налага увеличение размера на санкцията.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.

63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 06. 01. 2020 г. по НАХД № 3093 / 2019 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение – 104-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ет. 2, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.